

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **CARGO STELLAR, s.r.o.**, se sídlem Havránkova 73, Brno, zast. JUDr. Kateřinou Pavlíkovou, advokátkou, se sídlem Údolní 37, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní nám. 103/2, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2010, č. j. 22 Ca 368/2008 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Kateřiny Pavlíkové.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 11. 2008, č. j. 2814/1.30/08/14.3, zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 2. 9. 2008, č. j. 4890/9.21/08/14.3-RZ (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Správní orgán prvního stupně v řízení vycházel z protokolu o výsledku kontroly ze dne 28. 11. 2007, č. j. 2498/42/9.33/07/15.2, ze zprávy žalobce o přijatých opatřeních k odstranění nedostatků a z vyjádření žalobce k zahájení správního řízení. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce dopustil tří správních deliktů, kterými bylo nevedení evidence pracovní doby [§ 28 odst. 1 písm. m) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů], neposkytnutí zaměstnanci příplatku za práci v sobotu a v neděli [§ 26 odst. 1 písm. c) téhož zákona] a neposkytnutí zaměstnanci příplatku za práci v noci [§ 26 odst. 1 písm. f)

uvedeného zákona], za což žalobci byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. V něm mj. namítl, že evidenci pracovní doby svých zaměstnanců-řidičů mezinárodní kamionové dopravy vedl, a to prostřednictvím záznamů o výkonu vozidla v zahraniční přepravě a rovněž pomocí záznamu na kotoučku tachografu, popřípadě záznamů na elektronické kartě řidiče do tachografu. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný k této námitce uvedl, že evidence je vedena jen pomocí záznamů o výkonu vozidla a pomocí tachografu. Dále v odůvodnění uvedl, že si žalobce podle zprávy o přijatých opatřeních pořídil program na evidenci pracovní doby, z čehož je zřejmé, že jiná evidence pracovní doby než evidence pomocí záznamů o výkonu vozidla a pomocí tachografu je v jeho možnostech. Proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 25. 3. 2010, č. j. 22 Ca 368/2008 - 45, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“] a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle soudu se žalovaný k výše uvedené odvolací námitce ve svém rozhodnutí nijak nevyjádřil, ačkoliv tak podle § 89 odst. 2 správního řádu učinit měl. Tento nedostatek se přitom žalovaný pokusil napravit až ve vyjádření k žalobě, kde uvedl, že záznamy o výkonu vozidla v podobě kotoučků vkládaných do analogového tachografu, příp. v podobě záznamů na elektronické kartě řidiče, nemohou být řádnou evidencí pracovní doby, mohou být pouze jedním z podkladů, resp. vstupů ke zpracování této evidence. Jelikož toto dodatečné zdůvodnění nebylo součástí napadeného rozhodnutí, soud na něj nebral zřetel a rozhodnutí žalovaného zrušil.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V ní stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně interpretoval odvolací námitku žalobce, když pozměnil smysl textu tím, že jej zkrátil a následně nesprávně uvedl, že se stěžovatel k námitce nevyjádřil. Podle stěžovatele žalobce v odvolání namítal, že stěžovatel nezkoumal nařízení EHS, ale krajský soud tuto odvolací námitku vyložil tak, že žalobce namítal, že stěžovatel nezkoumal skutečnost, že vedl evidenci pracovní doby pomocí záznamů na kotoučku tachografu, popřípadě záznamů na elektronické kartě řidiče. Dále stěžovatel uvádí, že i kdyby byla odvolací námitka míněna tak, jak ji vyložil krajský soud, i v této podobě byla stěžovatelem vypořádána. V odůvodnění rozhodnutí se totiž uvádí, že evidence je *„vedena jen záznamy o výkonu vozidla a pomocí tachografu“*, z čehož v kontextu vyplývá, že ani jeden z těchto způsobů nemůže být považován za řádně vedenou evidenci. Dále se jednotlivými podobami záznamů nezabýval, protože ani jedna z nich nebyla evidencí, která by vyhovovala požadavkům zákoníku práce.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti poukazuje na nejednotný výklad pojmu „záznam o výkonu vozidla“ v podáních žalobce, kdy se jednou jedná o nadřazený pojem pojmům „záznam na kotoučku tachografu“ a „záznam na elektronické kartě řidiče“ (v žalobě), jindy

pak o tři rozdílné druhy záznamů výkonu vozidla (v odvolání), přičemž první výklad pojmu nekoresponduje se skutečností, když „záznam o výkonu vozidla“ předložený při kontrole nebyl ani „záznamem na kotoučku tachografu“ ani „záznamem na elektronické kartě řidiče“.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2010, č. j. 22 Ca 368/2008 - 45, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v odvolání namítal vedení evidence pracovní doby třemi způsoby, a to pomocí záznamů o výkonů vozidla v zahraniční přepravě, pomocí záznamu na kotoučku tachografu a popřípadě záznamem na elektronické kartě řidiče, přičemž žalovaný se k této odvolací námitce nevyjádřil. Žalobce dále uvádí, že povinností stěžovatele je zjistit stav bez důvodných pochybností. Pokud mu tedy nějaké vznikly, např. ohledně významu pojmu „záznam o výkonu vozidla“, měl tyto pochybnosti odstranit. Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že žádný ze tří způsobů, kterým eviduje pracovní dobu svých zaměstnanců, nemůže odpovídat požadavkům zákoníku práce. Způsob ani forma evidence nejsou žádným předpisem stanoveny, je tedy pouze na zaměstnavateli, jaký způsob evidence zvolí. S ohledem na tyto skutečnosti žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Vedle toho navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

K námitce stěžovatele, která podle Nejvyššího správního soudu jako jediná souvisí s vysloveným názorem krajského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele a podle níž tedy krajský soud nesprávně interpretoval námitku žalobce v jeho odvolání, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Žalobce v odvolání uvádí, že evidenci vedl *„prostřednictvím záznamů o výkonu vozidla v zahraniční přepravě a rovněž pracovní dobu zaměstnanců vedl pomocí záznamu na kotoučku tachografu, popřípadě záznamů na elektronické kartě řidiče do tachografu dle nařízení EHS 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě“*. Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl: *„Účastník řízení argumentuje obtížností vedení evidence a tím, že jako zaměstnavatel nemá prostředky k tomu, aby vedl detailní evidenci pracovní doby a že tato je vedena jen záznamy o výkonu vozidla a pomocí tachografu, ale na druhou stranu však podle své zprávy o přijatých opatřeních ze dne 14. 01. 2008 si již pořídil program na evidenci pracovní doby řidičů (...). Z uvedeného je zřejmé, že jiná evidence pracovní doby řidičů je v jeho možnostech.“* Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud dospěl k závěru, že shora uvedená odvolací námitka žalobce se vztahuje k záznamovým zařízením, nikoliv k právním předpisům Evropského společenství, a že žalovaný své rozhodnutí v tomto ohledu dostatečně neodůvodnil. Žalobce totiž v odvolání namítl, že vedl řádnou evidenci, přičemž povinností stěžovatele v žalobou napadeném

rozhodnutí bylo tuto námitku buďto přijmout, nebo ji vyvrátit prostřednictvím argumentů s jasným a přezkoumatelným uvedením důvodů, proč a v čem je tato odvolací námitka nesprávná. Pouhé konstatování stěžovatele, že evidence je vedena nějakým způsobem, v daném případě pomocí záznamů o výkonu vozidla a pomocí tachografu, nevypovídá nic o tom, zda a proč je tato evidence vyhovující či nikoliv. Jak již správně uvedl krajský soud, na dodatečné zdůvodnění provedené v rámci vyjádření k žalobě nemůže soud brát zřetel (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 8. 1994, č. j. 6 A 592/1993 - 23). Obdobně již judikoval také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaným pod č. 73/2004 Sb. NSS. Podle Nejvyššího správního soudu byla odvolací námitka v podstatě zodpovězena až v rámci vyjádření k žalobě a v kasační stížnosti. Takový postup správních orgánů je nepřijatelný a odporuje požadavkům dobré správy.

Protože rozsudek krajského soudu vyslovil nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud jej mohl přezkoumávat jen v intencích tohoto závěru. Nejvyšší správní soud se proto již dále nezabýval námitkami stěžovatele, které jsou svou povahou věcné a které nesouvisí s uvedeným závěrem krajského soudu.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl vůči žalovanému ve věci plný úspěch a neúspěšnému žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší. Nejvyšší správní soud proto uložil žalovanému, aby ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatil k rukám zástupkyně žalobce náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2880 Kč. Tu soud určil podle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) částkou 2100 Kč spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti žalobce ze dne 15. 6. 2010, částkou 300 Kč spočívající v náhradě hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a částkou 480 Kč odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, jejíž plátkyní je zástupkyně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, neboť zástupkyně žalobce jej zastupovala již v řízení před krajským soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu